

Arrest

nr. 187 275 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2016 met refertenummer 66226.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u, S.N., een soennitische Pashtou die de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit het dorp Qalai Najara, district Qarghayi, provincie Laghman. U bent niet gehuwd en verklaart uw hele leven in Qalai Najara te hebben gewoond.

U verklaart dat u op een dag in een ijssalon uw telefoon zou hebben uitgeleend aan uw vriend A., die daarop enkele foto's zou hebben ontdekt van u samen met uw vader in functie en deze zou hebben gedeeld met uw andere aanwezige vrienden. U zou vervolgens hebben ontkend dat uw vader bij de grenspolitie zou werken. U zou deze gebeurtenis thuis hebben verzwegen. Drie dagen daarna, in de

maand Sawr 1394 (GK april-mei 2015), zou u voor financiële zaken één dag naar uw vader gereisd zijn, die op dat moment als dagarwal (kolonel) werkzaam zou geweest zijn bij de grenspolitie op de luchthaven van Kabul. Bij terugkomst zou de taliban 's nachts uw huis zijn binnengedrongen. U zou zijn geboeid en geblinddoekt zijn meegenomen. U zou in een kamer zijn opgesloten en de volgende dag zouden twee mannen, een soldaat en een bewaker, door de taliban zijn doodgeschoten. De leider van de groep, Q.Z., zou u hebben ondervraagd over uw vader en zou u dezelfde foto's hebben getoond die A. op uw telefoon zou hebben gevonden. U zou zijn verteld een zelfmoordaanslag te moeten plegen op de luchthaven van Kabul. U zou de gehele periode – gedurende negen dagen – in een afgesloten kamer hebben verbleven samen met vier andere personen, waarmee u niet mocht communiceren. In deze periode zou de taliban de jihad hebben gepredikt en u hebben uitgelegd hoe u een zelfmoordaanslag zou moeten plegen.

Uiteindelijk zou u, samen met de vier anderen, kunnen ontsnappen zijn doordat er een vuurgevecht zou zijn ontstaan tussen de taliban en een voor u onbekende partij. U zou met vijf man zijn gevlucht door de velden alvorens bij een geasfalteerde weg aan te komen. Daar zou u een wagen hebben kunnen stoppen en u zou alle vijf naar Jalalabad zijn gegaan. In Jalalabad zou u uw oom langs moederszijde hebben gecontacteerd. Uw oom zou u hebben verteld dat u ook bij hem niet veilig zou zijn en zou u hebben aangeraden het land te verlaten. Twee vrienden van uw oom zouden vervolgens een smokkelaar hebben gezocht en u zou op 6 Jawza 1394 (GK 27 mei 2015) vanaf de woning van de smokkelaar zijn vertrokken uit Afghanistan: van Jalalabad naar Iran, vervolgens naar Turkije en uiteindelijk Europa. U kwam op 1 september 2015 aan in België en diende op 4 september 2015 een asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: twee originele taskara, uitgegeven op resp. 31/2/1393 (GK 21/5/2014) en 31/2/1394 (GK 21/5/2015); drie cijferlijsten met schoolresultaten uit 1392 (GK 2013) en 1393 (GK 2014); de taskara van uw vader; een politie-identiteitskaart van uw vader, geldig tot 20/5/1395 (GK 10/8/2016); zes certificaten inzake de werkzaamheden van uw vader; zes pagina's over de gezondheidstoestand van uw vader; een ingescande foto (zwart-wit) van u en uw vader; drie originele kleurenfoto's van resp. uzelf met A.S., uzelf in het gezelschap van Amerikaanse militairen en uw vader samen met Amerikaanse militairen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aangetoond heeft, daar de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan maar weinig geloofwaardig zijn. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers op verschillende vlakken weinig doorleefd, incoherent en overtuigend. Op basis van deze verklaringen toont u dan ook geen persoonlijke vrees voor vervolging aan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Vooreerst dient vermeld te worden dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan gehecht worden (GV CGVS, 6/9/2016, p. 4). Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij op 21 september 2015 liet uitvoeren door het Militair Hospitaal Koningin Astrid (Neder-over-Hembeek), luidde de conclusie van het medisch onderzoek immers als volgt: 'Op basis van het voorgaande kunnen we besluiten dat S.R. op datum van 21/09/2015 een leeftijd van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is'. U hebt aldus de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden, waardoor niet enkel aan uw algemene geloofwaardigheid afbreuk wordt gedaan, maar tevens de Internationale Conventie voor de rechten van het kind niet op u kan worden toegepast.

Verder bleek u aanvankelijk als S.R. bekend te staan (Vragenlijst DV, 4/9/2015, p. 1), liet u zich pas nadien als S.N. registreren (Verklaring DVZ, 24/3/2016, p. 2), en legt u ter staving van uw identiteit twee verschillende taskara's neer met dezelfde pasfoto, uitgegeven op resp. 31/2/1393 (GK 21/5/2014) en 31/2/1394 (GK 21/5/2015), hetgeen vragen doet rijzen mbt uw eigenlijke identiteit en de authenticiteit van voornoemde taskara's. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u aanvankelijk niet op de hoogte te zijn van het feit dat u twee verschillende taskara's zou neergelegd hebben (GV CGVS, 6/10/2016, p. 14). Later verklaart u dat het mogelijk zou zijn dat u uw familie zou hebben gevraagd een duplicaat van uw taskara te gaan halen indien uw taskara thuis onvindbaar zou zijn en dat uw oom u een tweede taskara zou hebben toegezonden (GV CGVS, 6/10/2016, p. 14-15). Echter, op basis van uw verklaringen heeft u het land verlaten op 6/3/1394 (GK 27/5/2015) (GV CGVS, 6/9/2016, p. 5; p. 19) en zou u tien dagen daarvoor door de taliban zijn ontvoerd (GV CGVS, 6/10/2016, p. 8), wat er zou op wijzen dat u op 27/2/1394 (GK 17/5/2015) zou ontvoerd zijn. Het is bijgevolg onmogelijk dat uw oom een duplicaat van uw taskara heeft gehaald om naar België op te sturen, terwijl u op hetzelfde moment nog zou ontvoerd zijn door de taliban.

Dit terzijde, dient opgemerkt te worden dat het CGVS op zich niet betwist dat uw vader S.R.N. werkt voor de grenspolitie op de luchthaven 'Hamid Karzai' te Kabul, al dient wel toegevoegd te worden dat de

informatie die u geeft over het werk van uw vader bij de grenspolitie over de hele lijn zeer algemeen en oppervlakkig blijkt. Tegelijk dient er evenwel gewezen te worden op het feit dat er louter als gevolg van de beroepsbezigheden van uw vader, niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er immers concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u dus aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van een bepaalde reden, in de toekomst, bijvoorbeeld in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld dreigt te worden.

Hierin bent u echter niet geslaagd, daar u niet aannemelijk wist te maken dat u persoonlijk door de taliban ontvoerd, bedreigden gezocht werd/wordt.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat de door u gestelde problemen zouden zijn veroorzaakt door een zekere A.. Wanneer u meermaals wordt aangespoord meer te vertellen over A. (GV CGVS, 6/10/2016, pp. 6-7; pp. 12-13), die u volgens uw verklaringen al twee tot tweeënehalf jaar kende (Gehoorderverslag (GV) CGVS, 6/10/2016, p. 6) en die u bovendien meermaals 'uw vriend' (GV CGVS, 6/9/2016, p. 18; p. 22) en ook 'een vriend van vroeger' (GV CGVS, 6/10/2016, p. 12) noemt, komt u echter niet verder dan dat hij Pashtou was, uit Alishing kwam en door een conflict in Qarghayi is beland, zijn familie in Alishing velden bezat en dat hij Qari was (GV CGVS, 6/10/2016, p. 6; p. 13). Zelfs het benoemen van broers of zussen was voor u een onmogelijke taak (GV CGVS, 6/10/2016, p. 6; p. 12). Het is dan ook opvallend dat u slechts geringe informatie kan verschaffen over iemand waar u meer dan twee jaar mee optrok, te meer hij aan de basis van uw problemen met de taliban en dus ook uw vertrek uit Afghanistan zou gelegen hebben. Daarnaast verklaart u dat uw vriend A. een lager opgeleide was die niet overweg kon met computers (GV CGVS, 6/10/2016, p. 12), maar dat hij volgens u geen moeite zou hebben gehad om door de foto's op uw telefoon te gaan, en ze tegelijkertijd ook door te sturen naar de taliban in hoofde van Q.Z. (GV CGVS, 6/9/2016, p. 18; GV CGVS, 6/9/2016, p. 7). Dit is op zijn minst bevreemdend te noemen en roept, net als het feit dat A. sinds uw vertrek uit Afghanistan eveneens zou verdwenen zijn, en u hier niet de minste verklaring voor heeft (GV CGVS, 6/9/2016, p. 22; GV CGVS, 6/10/2016, p. 12), toch ook ernstige vragen op. Op basis van uw verklaringen kan het CGVS echter dan ook maar weinig geloof hechten aan de feiten die aan de basis van uw problemen met de taliban zouden gelegen hebben.

Daarnaast stuitte het CGVS op diverse inconsistenties inzake uw beweerde ontvoering door de taliban. Vooreerst verklaarde u dat u op 6/3/1394 (GK 27/5/2015) het land zou zijn ontvlucht (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 11/12/2015, p.10; GV CGVS, 6/9/2016, p. 5) en dat u negen dagen gevangen zou hebben gezeten (GV CGVS, 6/9/2016, pp. 18-19; GV CGVS, 6/10/2016, p. 8). Volgens uw verklaringen op de DVZ zou u dan weer op 20/2/1394 (GK 10/5/2015) zijn ontvoerd door taliban (Vragenlijst CGVS door DVZ, 24/3/2016, p. 2), i.e. zestien dagen voor 6/3/1394. Dit komt weliswaar overeen met uw initiële verklaring op Dienst Voogdij (DV) (Vragenlijst DV, 4/9/2015, p. 4), waar weliswaar melding wordt gemaakt van april 2015 als de maand waarin u zou gevlucht (Vragenlijst DV, 4/9/2015, p. 3), maar geenszins met uw latere verklaringen op DVZ, noch op het CGVS. Voorts is het opvallend dat u nauwelijks iets kan vertellen over de vier medegevangenen, waar u nota bene negen dagen/nachten mee zou hebben doorgebracht (GV CGVS, 6/9/2016, p. 21; GV CGVS, 6/10/2016 p. 9-11; p. 13). Het door u ingebrachte argument dat u weinig van hen weet daar u door de taliban zou zijn aangemaand te zwijgen (GV CGVS, 6/9/2016, p. 21; GV CGVS, 6/10/2016, p. 10, p. 13) volstaat echter niet, daar u ook niet in staat bleek om gedetailleerde uiterlijke kenmerken van de vier te beschrijven. Gelet op het feit dat u met deze mensen negen volledige dagen/nachten gedwongen zou doorgebracht hebben in dezelfde ruimte én vervolgens samen met hen zou ontsnapt zijn en naar Jalalabad zou gevlucht zijn (GV CGVS, 6/9/2016, pp. 18-19; GV CGVS, 6/10/2016, pp. 11; 13-14), is het maar weinig aannemelijk dat u niets over deze vier personen kan vertellen, niet kan aangeven waar ze vandaan kwamen en evenmin aandacht schonk aan hun uiterlijk voorkomen.

Ook stelt u dat u tijdens uw gevangenschap zou zijn opgedragen een zelfmoordaanslag middels een bomvest te plegen op de internationale luchthaven in Kabul, alwaar uw vader werkzaam is (GV CGVS, 6/9/2016, p. 18; GV CGVS, 6/10/2016, p. 9). Indien u dit plan zou weigeren, zouden uw moeder en siblings worden gedood (GV CGVS, 6/10/2016, p. 13). U voegt daar bovendien aan toe dat u tijdens uw detentie werd geleerd een zelfmoordvest te dragen en de bommen te laten ontploffen (GV CGVS, 6/9/2016, pp. 18-19). Wanneer u echter in het tweede gehoor wordt gevraagd naar de concrete plannen omtrent de zelfmoordaanslag, moet u het antwoord plots schuldig blijven: u kreeg tijdens uw gevangenschap enkel gedurende een tot anderhalf uur per dag preken te horen, maar er was geen sprake van enige concrete training noch was er zicht op een mogelijke datum van de voorziene aanslag (GV CGVS, 6/10/2016, pp. 9-10; p. 14). Dergelijke inconsistenties ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ten vijfde is ook de door u verklaarde ontsnapping op verschillende vlakken niet geloofwaardig. Om te beginnen suggereerde u beide keren op het CGVS dat allicht Daesh achter het vuurgevecht zou zitten dat u in staan zou gesteld hebben te kunnen vluchten (GV CGVS, 6/9/2016, p. 19; GV CGVS, 6/10/2016, p. 10), omdat er geruchten zouden zijn verspreid dat Daesh in uw regio actief zou zijn (GV CGVS, 6/9/2016, p. 21; GV CGVS, 6/10/2016, pp. 15-16). Tevens verklaarde u dat de overheidstroepen niet geluidloos zouden aanvallen en dat er bovendien 'Allah u Akhbar' zou zijn geroepen, wat volgens u duidt op aanwezigheid van strijders gelieerd aan Daesh in de provincie Laghman (GV CGVS, 6/9/2016, p. 21). Dat Daesh in die periode in de provincie Laghman zou aanwezig geweest zijn, blijkt echter geenszins uit de op het CGVS beschikbare informatie (Zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015). Voorts gaf u aan dat u na de ontsnapping liever in de richting van Charbagh had willen reizen, omdat u zich zorgen zou hebben gemaakt over uw familie, maar dat uw vier medegevangenen u er op zouden hebben gewezen dat het niet verstandig zou zijn naar huis terug te keren, daar A. nog steeds in uw dorp zou verblijven (GV CGVS, 6/10/2016, p. 11). Later verklaart u echter dat de vier medegevangenen niet op de hoogte waren van de figuur van A. (GV CGVS, 6/10/2016, p. 13). U geconfronteerd met deze opvallende tegenstrijdigheid verklaart u uiteindelijk dat u slechts wilde illustreren hoe werd geredeneerd dat u niet naar huis kon terugkeren. U zou nooit hebben bedoeld te suggereren dat de vier andere personen op de hoogte waren van A., noch dat zij hem als reden zouden hebben aangehaald niet naar huis terug te keren (GV CGVS, 6/10/2016, p. 14). Dat u dergelijke cruciale feiten initieel gratis vermeldt, doet verdere vragen rijzen over de betrouwbaarheid van uw verklaringen dienaangaande.

Gelet op het feit dat de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan maar weinig geloofwaardig zijn en u niet aannemelijk wist te maken dat u persoonlijk door de taliban ontvoerd, bedreigd en gezocht werd/wordt, dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend. Dat uw moeder, broer en zus nog immer in hetzelfde dorp zouden wonen en geen problemen zouden gekend hebben sinds uw vertrek (GV CGVS, 6/9/2016, p. 6), bevestigt bovenstaande appreciatie des te meer.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet ombuigen. De door u voorgelegde documenten aangaande uw vader zijn louter een indicatie van de identiteit, professionele activiteiten en medische toestand van uw vader die, zoals reeds aangehaald, niet in twijfel worden getrokken door het Commissariaatgeneraal. De andere voorgelegde documenten betreffende uw persoon leveren hoogstens een bewijs op van uw identiteit, waarvan de bewijswaarde reeds hierboven besproken werd. Volledigheidshalve wordt hier nog aan toegevoegd dat documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Afghanistan vaak vals zijn, en door wijdverspreide corruptie eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, en dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat

er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad Kabul. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun

woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt tegelijk dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de steden Kabul of Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige

infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul of in Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent. U bent naar eigen zeggen tot het lager middelbaar naar school gegaan. Verder spreekt u Dari, Pashtou en zou u ook wat Engels geleerd hebben, en zou af en toe als arbeider op de (hout)markt gewerkt hebben (GV CGVS, 6/9/2016, pp. 7-10). Voorts blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u reeds enkele malen in Kabul bent geweest, dat uw vader al tientallen jaren actief is bij de Afghaanse grenspolitie, en de laatste jaren de functie van dagarwal (kolonel) uitoefent bij de grenspolitie te Hamid Karzai Kabul International Airport (GV CGVS, 6/9/2016, pp. 15-17), wat duidt op een stabiel inkomen. Hierdoor kan dan ook verwacht worden dat hij zijn gezin, inclusief uzelf, in Kabul naar Afghaanse standaarden voldoende kan onderhouden. Tot slot blijkt eveneens uit uw verklaringen dat u te Jalalabad een oom langs moederskant hebt, die er woont en werkt, en u reeds in het verleden meermaals zou geholpen hebben, met name toen u Afghanistan verliet (GV CGVS, 6/9/2016, pp. 6; 17; 19; GV CGVS, 6/10/2016, pp. 3-4; 11). Ook na uw vertrek zou hij u nog geholpen hebben, met name door documenten op te sturen (GV CGVS, 6/9/2016, pp. 13; GV CGVS, 6/10/2016, pp. 14-15).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Kabul of Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Verder mag worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban u in de steden Kabul of Jalalabad ook zouden zoeken met als enige doel u te vermoorden (GV CGVS, 6/9/2016, pp. 23-24; GV CGVS, 6/10/2016, pp. 18-19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de toepassing van artikel 39/12 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet). Hij stelt dat "in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers". Om de eenheid van rechtspraak te verzekeren dient volgens hem de zaak door de algemene vergadering te worden behandeld.

2.2. Verzoeker onderbouwt zijn stelling dat "in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers" in het geheel niet aan de hand van concrete elementen. Hij preciseert de "gelijkaardige dossiers" niet en werkt geenszins *in concreto* uit waarom onderhavige zaak overeenkomstig artikel 39/12 zou dienen te worden verwezen naar de algemene vergadering. Bijgevolg wordt zijn verzoek niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en

staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming in samenhang gelezen met artikel 2, e) van dezelfde richtlijn, van artikel 48/2, 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), alsook op een manifeste beoordelingsfout.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

“Na 1 nacht voor de diensten van de DVZ te hebben geslapen werd zijn naam geregistreerd volgens wat de tolk hem toen vroeg: zijn ethnische afkomst werd gevraagd: R.. Met het spontaan melden van de familienaam voor het CGVZ S. is dan ook niets mis.

Inzake de taskara: het document werd inderdaad bekomen ten tijde van de vasthouding door de Taliban: de oom van betrokkene wist van zijn vrijheidsberoving af en wou een duplicaat van de taskara zodat verzoeker kon wegvlugten. De oom is daartoe naar de dient bevolking geweest. Dit is een soort van politiebureau. Ze vroegen twee pasfoto's. Gezien er nog een beschikbaar was van de originele namen ze een kopie, pas later is de originele taskara en bekomen worden en werd die nagestuurd.

Inzake de vier medegevangenen: verzoeker mocht niet met hen praten, zij zouden geslagen worden, ze waren verwittigd hij beschreef ze wel: als ouder met baard en snor en gekleed in afghaanse klederdracht.

Inzake de vlucht: verzoeker wou niet vluchten naar Kabul en reed in een camionette met stenen richting Jalalabad. Verzoeker was in schok, in angst. Hij kon op dat moment niet alles in zich opnemen om zo alles later in detail te verhalen.

Inzake de verschillen in data bij de dvz en cgvs: verzoeker vertelde tussen de 20ste en 25ste februari, hij is 1 dag in Jalalabad gebelevend, de 10de dag is hij vertrokken.

Er is dus niet echt sprake van discrepatie.

Inzake de volgens het cgvs gratuite verklaring over A. aan de vier medegevangenen: Het was verzoeker zelf niet die A. vernoemde, het was de taliban die foto's van de gsm liet zien. Verzoeker wou enkel illustreren dat hij niet naar huis kon terugkeren. De gevangenen mocht niet met elkaar spreken toen ze samen vastgehouden werden.

Inzake de aanwezigheid van Daesh in Laghman: verzoeker sprak over geruchten van de mensen: s'nachts zouden jonge mannen meegenomen worden, zo stelden de mensen het. Nu is Daesh daar overal.

Inzake de bommengordel: Verzoeker diende deze aan te wenden als hij naar de luchthaven zou gaan om zijn vader te bezoeken. Hij heeft het zelfmoordvest aan dienen te doen er zaten groene strepen op, het was dun, er staken draadjes uit om te ontsteken in de zak. Boven de gordel zou een gewaad gedragen worden. Het plan was dat verzoeker naar zijn vader ging gaan waarbij hij ging vragen naar A.S.. Na het citeren van verzen diende hij zich te laten ontploffen. Een extra extern persoon ging daartoe langskomen om hem voor te bereiden.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Afghanistan. Het is niet omdat zijn vader's functie belangrijk is dat hij daarom bescherming zou hebben, wel integendeel. Zo worden er veel generaals vermoord. Verzoeker wordt niet beschermd door lijfwachten. Er zijn geen soldaten. Diens vader heeft ook nooit een vaste plaats. Hij heeft nu standplaats in Kabul maar ervoor was hij in Helmond en Herat gestationeerd. Hij werkt wel voor de overheid maar de overheid beschermt niet terug.

De uitleg over de functie van de vader is niet oppervlakkig en algemeen, verzoeker heeft alles gezegd: hij was logistiek directeur en was verantwoordelijk voor alles wat nodig is: voeding, etc

Economisch verdient zijn vader niet afdoende om in Kabul te kunnen blijven. Verzoeker heeft geen intern vluchtalternatief, de Taliban is overal.

De vader van verzoeker verdiende tussen de 19 en 20 000 afghani wat neerkomt op ongeveer 260 dollar wat allen al de huur van een pand in Kabul uitmaakt.

Verzoeker voegt in diens stavende stukken bewijzen dat generaals en politiefunctionarissen worden vermoord, ook in Kabul.

Ivm A., verzoeker heeft wel degelijk informatie gegeven maar wat hij niet weet kan hij niet zeggen. Hij vermoedt dat A. terug is in zijn dorp. Hij verklaarde dat hij niet werkte, zijn leefde van de vergoeding die de landbouw opbracht en was drie jaar naar school geweest. Inzake gebruik van de telefoon: deze was in het Dari, A. kon Dari lezen. Het gebruik van een smartphone is nog niets anders dan een PC die meestal in het Engels is ingesteld”

Verder verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en meent hij dat verweerder niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet kan

worden toegekend en enkel gebruik maakt van een algemene stijlformule. Hij meent dat duidelijk uit het administratief dossier blijkt dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet zijn gevrijwaard en verwijst “*eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.*”

3.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een aantal persartikels over de veiligheidssituatie in Kabul (stuk 2).

Per drager brengt verweerder op 21 april 2017 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 14 december 2016 en het EASO “*Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation*” van november 2016 (rechtspiegingsdossier, stuk 12).

Per faxbericht brengt verzoeker op 26 april 2017 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtspiegingsdossier, stuk 14): een verzoek van mevrouw B.Z. aan de dorpschoude, een vertrekbiljet, nog een verzoek van mevrouw B.Z. aan de dorpschoude en een bevestiging van de dorpschoude.

Ter terechtzitting legt verzoeker dezelfde stukken neer als deze die werden gevoegd bij voormelde aanvullende nota (rechtspiegingsdossier, stuk 16).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtspiegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Vluchtelingenstatus

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij vreest te worden vermoord door de taliban. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) aan de door hem voorgehouden minderjarigheid, gelet op de beslissing van de Dienst Voogdij van 21 september 2015, geen geloof kan worden gehecht, (ii) zijn verklaringen over zijn identiteit, zijn taskara's en zijn asielrelaas incoherent zijn en niet met elkaar in overeenstemming te brengen, (iii) hoewel niet wordt betwist dat zijn vader voor de grenspolitie werkt

op de luchthaven van Kabul, hij zijn persoonlijke problemen, zijnde een ontvoering en bedreiging door de taliban, niet aannemelijk weet te maken gelet op (a) zijn gebrekkige kennis van A., die de oorzaak zou zijn van deze voorgehouden problemen, (b) diverse inconsistenties inzake zijn beweerde ontvoering door de taliban, (c) zijn incoherente verklaringen over de zelfmoordaanslag die hij zou moeten plegen voor de taliban, (d) de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden ontsnapping, en (e) het feit dat zijn moeder, broer en zus nog steeds in hetzelfde dorp wonen en er sinds zijn vertrek geen problemen hebben gekend, en (iv) de door hem voorgelegde documenten (zie map "Documenten" in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 21 september 2015 (administratief dossier, stuk 14) blijkt immers dat verzoeker op datum van 21 september 2015 ouder is dan 18, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweektal jaar een goede schatting is. Terecht wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker met het voorhouden van een valse geboortedatum de Belgische asielinstanties bewust tracht te misleiden en dat dit afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. Er dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen deze pertinente motivering, doch tevens dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift toch vasthoudt aan de geboortedatum die reeds ongeloofwaardig werd bevonden (zie verzoekschrift, p. 1 en administratief dossier, stuk 20). Dat verzoeker nog steeds tracht de Belgische asielinstanties bewust te misleiden, doet dan ook verder afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door hem ingeroepen asielrelaas.

Betreffende verzoekers identiteit en de voorgelegde taskara's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient vastgesteld dat verzoeker zich in onderhavig verzoekschrift opnieuw tegenspreekt. Waar verzoeker op 4 september 2015 verklaarde S.R. te heten (administratief dossier, stuk 20) en tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde dat hij S.N. heet (administratief dossier, stuk 18, verklaring 1), dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verklaart dat zijn familienaam S. is terwijl hij voordien verklaarde dat dit zijn voornaam was. Nergens blijkt uit voormelde stukken in het administratief dossier dat verzoeker, na een nacht voor de diensten van de DVZ te hebben geslapen, op een vraag naar zijn etnische origine R. zou hebben geantwoord. Betreffende zijn taskara's wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: *"Verder bleek u aanvankelijk als S.R. bekend te staan (Vragenlijst DV, 4/9/2015, p. 1), liet u zich pas nadien als S.N. registreren (Verklaring DVZ, 24/3/2016, p. 2), en legt u ter staving van uw identiteit twee verschillende taskara's neer met dezelfde pasfoto, uitgegeven op resp. 31/2/1393 (GK 21/5/2014) en 31/2/1394 (GK 21/5/2015), hetgeen vragen doet rijzen mbt uw eigenlijke identiteit en de authenticiteit van voornoemde taskara's. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u aanvankelijk niet op de hoogte te zijn van het feit dat u twee verschillende taskara's zou neergelegd hebben (GV CGVS, 6/10/2016, p. 14). Later verklaart u dat het mogelijk zou zijn dat u uw familie zou hebben gevraagd een duplicaat van uw taskara te gaan halen indien uw taskara thuis onvindbaar zou zijn en dat uw oom u een tweede taskara zou hebben toegezonden (GV CGVS, 6/10/2016, p. 14-15). Echter, op basis van uw verklaringen heeft u het land verlaten op 6/3/1394 (GK 27/5/2015) (GV CGVS, 6/9/2016, p. 5; p. 19) en zou u tien dagen daarvoor door de taliban zijn ontvoerd (GV CGVS, 6/10/2016, p. 8), wat er zou op wijzen dat u op 27/2/1394 (GK 17/5/2015) zou ontvoerd zijn. Het is bijgevolg onmogelijk dat uw oom een duplicaat van uw taskara heeft gehaald om naar België op te sturen, terwijl u op hetzelfde moment nog zou ontvoerd zijn door de taliban."* Evenwel geeft verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog een bijkomende, andere verklaring dan hetgeen hij reeds tijdens zijn gehoren verklaarde: *"Inzake de taskara: het document werd inderdaad bekomen ten tijde van de vasthouding door de Taliban: de oom van betrokkene wist van zijn vrijheidsberoving af en wou een duplicaat van de taskara zodat verzoeker kon wegvluchten. De oom is daartoe naar de dienst bevolking geweest. Dit is een soort van politiebureau. Ze vroegen twee pasfoto's. Gezien er nog een beschikbaar was van de originele namen ze een kopie, pas later is de originele taskara en bekomen worden en werd die nagestuurd."* Dergelijke tegenstrijdigheden en bijkomende incoherenties zetten de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas eens te meer op de helling.

Aangaande zijn medegevangenen komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen dienaangaande, zonder evenwel de motieven hieromtrent *in concreto* te weerleggen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Waar verzoeker aanvoert dat hij op het moment van zijn vlucht in shock was en niet alles in zich kon opnemen om het later in detail te kunnen vertellen, slaagt hij er niet in een redelijke verklaring te bieden voor de in de bestreden beslissing terecht vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande zijn vlucht: *"Voorts gaf u aan dat*

u na de ontsnapping liever in de richting van Charbagh had willen reizen, omdat u zich zorgen zou hebben gemaakt over uw familie, maar dat uw vier medegevangenen u er op zouden hebben gewezen dat het niet verstandig zou zijn naar huis terug te keren, daar A. nog steeds in uw dorp zou verblijven (GV CGVS, 6/10/2016, p. 11). Later verklaart u echter dat de vier medegevangenen niet op de hoogte waren van de figuur van A. (GV CGVS, 6/10/2016, p. 13). U geconfronteerd met deze opvallende tegenstrijdigheid verklaart u uiteindelijk dat u slechts wilde illustreren hoe werd geredeneerd dat u niet naar huis kon terugkeren. U zou nooit hebben bedoeld te suggereren dat de vier andere personen op de hoogte waren van A., noch dat zij hem als reden zouden hebben aangehaald niet naar huis terug te keren (GV CGVS, 6/10/2016, p. 14). Dat u dergelijke cruciale feiten initieel gratis vermeldt, doet verdere vragen rijzen over de betrouwbaarheid van uw verklaringen dienaangaande. Dat verzoeker dermate in shock was dat hij heden niet op een gedetailleerde en coherente manier over deze gebeurtenissen kan vertellen, is bovendien een blote *post factum*-verklaring waarvan verzoeker tijdens zijn gehoor geen enkele melding maakte. Verder verklaarde verzoeker wel degelijk dat zijn medegevangenen hem erop wezen dat A. nog steeds in zijn dorp verblijft en dat het daarom onverstandig zou zijn om ernaar terug te keren (gehoorverslag CGVS 6 oktober 2016, p. 11). Wat betreft de aanwezigheid van Daesh, dient vastgesteld dat uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Daesh op het moment van verzoekers beweerde ontsnapping niet aanwezig was in de provincie Laghman. Dat verzoeker sprak over geruchten van een gevecht tussen Daesh en overheidstroepen is dan ook niet aannemelijk.

Waar verzoeker stelt als volgt: *"Inzake de verschillende data bij de dvz en cgvs: verzoeker vertelde tussen de 20ste en 25ste februari, hij is 1 dag in Jalalabad gebleven, de 10de dag is hij vertrokken. Er is dus niet echt sprake van discrepantie."*, kan hij in het geheel niet worden gevolgd. Integendeel, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) sprak verzoeker van 6/3/1394 en 20/2/1394, hetgeen overeenkomt met 27 mei 2015 en 10 mei 2015 in de Gregoriaanse kalender. Nergens sprak verzoeker van 20 of 25 februari. *In casu* is er dan ook sprake van een bijkomende discrepantie die de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanspraak eens te meer op de helling zet.

Ook betreffende de bommengordel komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van enkele van zijn verklaringen dienaangaande, zonder evenwel *in concreto* een redelijke verklaring te bieden voor de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS geen enkele melding meer maakte van de instructies die hij tijdens zijn eerste gehoor wél vermeldde. Opnieuw kan dit bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstig verweer.

Waar verzoeker stelt als volgt: *"Verzoeker kan niet terugkeren naar Afghanistan. Het is niet omdat zijn vader's functie belangrijk is dat hij daarom bescherming zou hebben, wel integendeel. Zo worden er veel generaals vermoord. Verzoeker wordt niet beschermd door lijfwachten. Er zijn geen soldaten. Diens vader heeft ook nooit een vaste plaats. Hij heeft nu standplaats in Kabul maar ervoor was hij in Helmond en Herat gestationeerd. Hij werkt wel voor de overheid maar de overheid beschermt niet terug. [...] Verzoeker voegt in diens stavende stukken bewijzen dat generaals en politiefunctionarissen worden vermoord, ook in Kabul."*, dient erop gewezen dat verzoeker zelf geen generaal of politiefunctionaris is en, integendeel, verklaarde dat hij student was (administratief dossier, stuk 18, verklaring 12). Verder toont verzoeker niet aan dat hij louter omwille van de functie van zijn vader persoonlijk problemen zou kennen. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 2) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Voorts dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het opperen van het vermoeden dat A. terug zou zijn in zijn dorp, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS nog verklaarde dat A. zou zijn verdwenen. Verder is verzoekers uiteenzetting dat een smartphone in het Dari zou werken maar dat een PC steeds in het Engels zou zijn ingesteld, een niet-gestaafde blote bewering, die geenszins afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt als volgt: *"Verzoekende partij verwijst eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen."*, kan niet worden ingezien over welke rapporten verzoeker het heeft. Er worden in het verzoekschrift

immers geen mensenrechtenrapporten opgenomen, noch worden deze toegevoegd aan het verzoekschrift.

Betreffende de ter terechtzitting neergelegde stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 16) dient er vooreerst op gewezen dat dit alle louter kopieën betreffen, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Voor blijkt uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Uit het voorgaande blijkt dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. De verzoeken van mevrouw B.Z. en de bevestiging van de dorpsoudsten hebben bovendien duidelijk een gesolliciteerd karakter. Aldus zijn deze stukken niet van aard de voorgaande vaststellingen te wijzigen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielaanvraag redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielaanvraag op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van november 2016 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 12) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van november 2016 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 12). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraag en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van november 2016 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 12)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent

aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviserd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van november 2016 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 12) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 2) ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie. Er blijkt immers eveneens uit dat het geweld in de stad Kabul hoofdzakelijk doelgericht van aard is.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de steden Kabul [...]. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul [...] vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent. U bent naar eigen zeggen tot het lager middelbaar naar school gegaan. Verder spreekt u Dari, Pashtou en zou u ook wat Engels geleerd hebben, en zou af en toe als arbeider op de (hout)markt gewerkt hebben (GV CGVS, 6/9/2016, pp. 7-10). Voorts blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u reeds enkele malen in Kabul bent geweest, dat uw vader al tientallen jaren actief is bij de Afghaanse grenspolitie, en de laatste jaren de functie van dagarwal (kolonel) uitoefent bij de grenspolitie te Hamid Karzai Kabul International Airport (GV CGVS, 6/9/2016, pp. 15-17), wat duidt op een stabiel inkomen. Hierdoor kan dan ook verwacht worden dat hij zijn gezin, inclusief uzelf, in Kabul naar Afghaanse standaarden voldoende kan onderhouden. [...]

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Kabul [...] aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Verder mag worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

[...]

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban u in de steden Kabul of Jalalabad ook zouden zoeken met als enige doel u te vermoorden (GV CGVS, 6/9/2016, pp. 23-24; GV CGVS, 6/10/2016, pp. 18-19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Waar verzoeker verwijst naar de economische situatie van zijn vader, dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften." (de Raad onderlijnt) Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER